



Darja Duginová

Breizh-info.com: *Můžete se našim čtenářům představit? Není pro vás někdy těžké nosit jméno Dugin, a být tak nutně připodobňována svému otci?*

Darja Duginová: Vystudovala jsem historii filosofie na Filosofické fakultě Moskevské státní univerzity. Můj výzkum se zaměřil na politickou filosofii pozdního novoplatonismu, předmět nekonečného zájmu. Hlavní myšlenkovou linií politické filosofie pozdních novoplatoniků je rozvíjení schématu shody duše a státu a existence obdobného trojného uspořádání v obou. Jako má tři základy duše, tak jsou tři oblasti i ve státě (a platonici popisují indoevropský model, později dokonale teoreticky zpracovaný v díle Dumézilově) – tento model se projevuje ve starověku a středověku. Dnes se existenciální a psychické chápání politiky v mnoha ohledech vytrácí, jsme navyklí vnímat politiku jen jako techniku, ale platonismus mezi politickými a psychickými procesy odhaluje hlubokou souvislost. Tento komplexní pohled na politické procesy je dnes naléhavě nutné obnovit, tzn. zkoumat *existenciální politiku*.

Že jsem na stejné lodi (na stejné existenciální lodi) jako můj otec, je mi ctí, vždyť jsem dcerou velkého badatele Tradice, autora čtyřadvacetisvazkového díla *Noomachia* („války ducha“ – rozbor všech světových kultur prostřednictvím tří logů). Fakt, že na nás Spojené státy, Kanada, Austrálie a Velká Británie uvalily sankce, je rovněž symbolem toho, že my, Duginové, jsme v boji proti globalismu na cestě pravdy. Řekla bych tedy, že narodit se v takové rodině je čest.

Řekněte nám něco o své nynější práci?

Jsem politický pozorovatel z Mezinárodního eurasijského hnutí a odborník na mezinárodní vztahy. Mým oborem je analýza evropské politiky i geopolitiky. Z tohoto titulu vystupuji na ruských, pákistánských, tureckých, čínských a indických televizních kanálech, kde představuji multipolární pohled na světové politické dění. Středem mého zájmu jsou jak evropský civilizační prostor, tak i Blízký východ, kde probíhá jakási konzervativní revoluce – od neustálé konfrontace Íránu s americkou hegemonií nebo boje Sýrie proti západnímu imperialismu až po Turecko, které nyní vykazuje zajímavé tendence vzdalování se od NATO a anglosaského geopolitického bloku, svou zahraniční politiku usiluje budovat na multipolárním základě a vést dialog s eurasijskou civilizací. Myslím, že sledovat dění v oblasti Blízkého východu je důležité, je to jedno z míst boje proti imperialismu. Na druhou stranu mě hodně zajímají i africké země; pro Evropu a Rusko představují „to Jiné“, z jehož analýzy lze pak lépe porozumět civilizaci vlastní. Pro Evropany i Rusy byla Afrika vždycky snovým elementem – vzpomeňme na „Cestu do Habeše“ a „Harrar“ Arthura Rimbauda nebo na ruského básníka Nikolaje Gumiljova, který se Rimbaudem inspiroval a řadu básní o Africe („Africký deník“), v nichž Afriku odhaluje jako fakticky neprobádanou civilizaci plnou emocí, kterou se západní kolonialismus krutě pokusil rozvrátit a zničit. Dnešek afrického kontinentu, vyvolávající tektonické zvraty a střety civilizací: západní a autenticky africké (tak odlišné a tak jedinečné), je mimořádně zajímavý.

Vývoj teorie multipolárního světa je pro mě obzvlášť důležité téma. Je jasné, že globalistická epizoda skončila, nastal konec liberalismu, konec liberálních dějin. Zároveň je nesmírně důležité pochopit, že začala nová etapa plná výzev, provokací a spletitostí. Proces vytváření multipolarity, výstavby civilizačních bloků a zajišťování dialogu mezi nimi je dnes hlavním úkolem všech intelektuálů. Samuel Huntington jakožto realista v oblasti mezinárodních vztahů před nebezpečím střetu civilizací správně varoval. Fabio Petito, znalec mezinárodních vztahů, zdůraznil, že budování „dialogu civilizací“ je klíčový úkol a „jediný způsob postupu“. Pro upevnění multipolárního světa je tedy třeba pečlivě nakládat s hraničními (přechodovými) oblastmi mezi civilizacemi. Všechny konflikty se odehrávají na hranicích (přechodových pásmech) civilizací, kde se střetávají stanoviska. Chceme-li tedy, aby multipolární svět plně fungoval a od „střetu“ přešel k „dialogu“ civilizací, je prvořadé rozvíjet „hraniční“ (prostředkující) myšlení. Bez toho hrozí riziko „střetu“.

Jak se tedy díváte na válku na Ukrajině? A na reakce Západu a vůbec ve světě?

Situace na Ukrajině je přesně příklad střetu civilizací; lze ji pokládat za střet globalistické a eurasijské civilizace. Po „velké geopolitické katastrofě“ (jak ruský prezident nazval zhroucení SSSR) se z území dříve jednotné země staly „hranice“ (přechodová pásma) – prostory, na které se soustředila pozornost sousedních zemí, přičemž NATO a zejména Spojené státy měly [strategický] zájem na destabilizaci situace na hranicích Ruska. V devadesátých letech byla započata soustavná práce s kádry nových vlád nových států – Ukrajina v tom není výjimkou. **Události na Ukrajině v roce 2014, Majdan, které tak horlivě podporovala jak [Victoria] Nulandová, tak známý bojovník ultraglobalizace Bernard-Henri Lévy, byly mezníkem, v podstatě otevřely dveře k nastolení přímého globalistického diktátu nad Ukrajinou. Liberální a nacionalistické živly, které před rokem 2014 byly**

víceméně neutrální, se navíc s globalistickou a proamerickou agendou spojily do jednotné fronty. (zvýraznění – redakce DP) Po osm let byla na Ukrajině různými programy pěstována rusofobie a přepisovány dějiny až po fyzické vybíjení Rusů: pro Donbas je to stejných osm hrozných let s každodenním bombardováním. Francouzská veřejnost si může poslechnout dokumentaristku Annu-Lauru Bonnelovou, svědkyni těchto osmi let v Doněcku, která se ve svých filmech a rozhovorech nebojí říkat pravdu.

Jednohlasná podpora Západu Ukrajině v roce 2022, dodávky zbraní v nepředstavitelném rozsahu – to vše se podobá jakési agónii. Poslednímu tažení globalistického režimu, který oproti multipolaritě začíná ztrácet půdu pod nohama. Pro mě je největší bolestí to, že Evropa podlehla vlivu globalistické propagandy a místo aby zůstala neutrální, postavila se na stranu války. V mnoha směrech to byl ovšem plán Spojených států, které celý konflikt soustavně a nepřetržitě provokovaly dodáváním zbraní na Ukrajinu. Do pomoci Ukrajině bylo (podle Transparency International) v letech 2014–2017 jen z USA investováno přes 658 milionů dolarů.

V tutéž dobu zjišťujeme, že země Latinské Ameriky, Blízkého východu, Čína a Indie globalistické stanovisko nezaujaly. Venezuelský vůdce Nicolas Maduro prohlásil, že jeho země se „pevně“ připojila k ruské pozici. Na Kubě bylo během prvomájové demonstrace vidět lidi s ruskými vlajkami a symboly Z, hlásil německý kanál ZDF. Argentina obvinila Západ z dvojího metru. Viceprezidentka Cristina Kirchnerová prohlásila, že země je v konfliktu s Londýnem kvůli Falklandským ostrovům. Lula da Silva, kandidát na prezidenta Brazílie zase prohlásil, že ukrajinský vůdce Volodymyr Zelenskyj je zodpovědný za to, co se v jeho zemi děje. Čína se vyslovila proti rozšiřování NATO a americkým provokacím. Indie se snažila zachovat strategickou neutralitu (v devadesátých letech byla sama terčem velice bolestivých sankcí USA a Západu za to, že se odmítla připojit k jednání o úplném zákazu jaderných zkoušek). Země, kterou se Západ snaží odštíhnout od kyslíku a připravit o špičkové technologie, si tehdy stála za svým (z velké části díky spolupráci s Ruskem, které se k sankcím nepřipojilo a zasazovalo se o jejich zrušení). Ruskou speciální vojenskou operaci podpořila řada blízkovýchodních zemí (Sýrie, dlouholetý ruský spojenec, zná boj proti globalismu lépe než kdokoli jiný), v Turecku sílí volání po vystoupení z NATO a přijetí Švédska a Finska do NATO prezident odmítl schválit. Mnoho afrických zemí, zejména těch se silnými antiglobalistickými náladami (Mali, Súdán, Středoafriká republika, Zimbabwe, Konžská republika, Eritrea), západní kritiku Ruska nepodpořilo. Tyto reakce naznačují konec bajky o „jednotném světovém prostoru“. Ruská speciální vojenská operace na Ukrajině urychlila utváření multipolárního světa a řadu geopolitických procesů katalyzovala.

Nemyslíte, že se Rusko izoluje? Jaké to všechno podle vás bude mít důsledky?

Myslím, že je to naopak. Rusko nachází nové partnery a procesy svrchovanosti (například oddolarizování hospodářství) se začínají zrychlovat. Západní země se pokoušejí Rusko „trestat“ sankcemi, avšak účinek na ruskou ekonomiku není příliš znatelný („Zdá se, že mezinárodní sankce proti Rusku nemají na všední život Moskvanů dopad,“ poznamenává novinář v reportáži BFM TV). Západní politika sankcí byla katalyzátorem pro hledání nových partnerů a odzápadnění naší země. Tyto sankce zároveň tvrdě zasáhly evropské země a pro

mnohé evropské ekonomiky se staly čímsi na způsob „harakiri“. Což je velmi znepokojivá zpráva, ale nejspíš i toto bylo součástí amerického spiknutí s cílem destabilizovat evropský kontinent. Maďarský premiér Viktor Orbán prohlásil, že Budapešť uvalení ukvapených sankcí proti Rusku nepodporuje. „Sankce proti Rusku jsou jak atomová bomba, mohly by nás přivést nejen k tomu, že nedokážeme uživit naše obyvatelstvo, ale i k tomu, že budeme mít na hranici masu migrantů,“ řekl maďarský premiér.

Vynořují se nové bloky. „Rozvojové země, včetně Číny, Indie, Indonésie, Brazílie a dalších, které se odmítly zúčastnit západních protiruských sankcí, by měly zvážit způsoby, jak posílit svou hospodářskou koordinaci, aby odolaly dalším Západem vyvolávaným otřesům. Je důležité poznamenat, že rozvojové země by měly hledat řešení skrze finanční a obchodní spolupráci,“ napsal novinář z čínských *Global Times*. Jsou to velice zajímavé geopolitické procesy. A proto Rusko nebylo obětí izolace, ale průkopníkem multipolárního světového řádu.

Jak ruské obyvatelstvo reaguje na tuto válku, která na ruské straně již očividně přinesla mnoho ztrát?

Ztráty jsou vždy následkem každé vojenské operace. Sluší se poznamenat, že počty udávané ukrajinskými zdroji (a právě ty jsou šířeny v západních médiích) nejsou správné a je třeba je ověřovat. Čelíme stavu informační války, v níž je politizováno vše od vojenských hlášení až po čísla. Alternativní pohled na události se v západních médiích bohužel prakticky neobjevuje. Ofpra [Office français de protection des réfugiés et apatrides] v roce 2016 vypracovala složku o Pravém sektoru, skupině ukrajinských ultras: „Pravý sektor je předmětem obvinění z antisemitismu a xenofobie, homofobních demonstrací, nezákonného zadržování a dalšího zneužívání moci. Vytváří ozbrojenou milici, Ukrajinský dobrovolnický sbor, který se zapojuje do konfliktu s proruskými separatisty v Donbasu. Napětí mezi Ukrajinským dobrovolnickým sborem a úřady pokračovalo, až se sbor stal problematickou součástí pravidelných ozbrojených sil.“ V roce 2022 se z těch, na které se v roce 2016 nahlíželo s podezřením, stávají hrdinové – manželky bojovníků Azovu (skupina odpovědná za kruté zabíjení Rusů v Donbasu) se setkají s papežem ve Vatikánu. Zjišťovat, že cosi, co se před pouhými dvěma roky zdálo zakázané, se v Evropě stalo běžným, je velmi zvláštní. Nebo setkání BHL [tj. výše zmíněného Lévyho] s bývalým šéfem rusofobního a xenofobního radikálního praporu Ajdar (v Rusku zakázaná teroristická organizace) Marčenkem. Liberalismus jde dnes ruku v ruce s xenofobií a nacismem. To je paradox. Ale lze to vysvětlit, pochopíme-li „totalitní povahu“ moderního liberalismu. Jde o manipulace s informacemi a čísly.

Pokud jde o reakci Rusů, drtivá většina speciální vojenskou operaci podporuje. V jejich očích jde o pochopitelnou obranu geopolitických zájmů Ruska a boj proti rusofobii, neboť v Kyjevě vznikl režim, který Rusům upírá právo na sebeurčení (jazyk, kulturu, identitu) i existenci. Jisté složky společnosti ihned po zahájení vojenské akce zemi opustily – odešly do USA, Evropy a Izraele. Je příznačné, že ze země odešel Anatolij Čubajs, bývalý šéf ruské prezidentské administrativy a jeden z ideologů a vůdců ekonomických reforem v Rusku devadesátých let. Vlastenecká fronta ho v devadesátých letech označovala za „zrádce“ zodpovědného za ekonomické obtíže Ruska. To je symbolické. Takové případy určitě existují.

V mém okolí speciální vojenskou operaci podporují všichni, nejen slovy, ale mnozí i skutky, poskytováním humanitární pomoci uprchlíkům a regionu. Navíc to nedělají posledních pár měsíců, ale už několik let. Stejných osm let, o kterých Západ věděl tak málo.

Co si, jako novinářka, myslíte o cenzuře RT [ruská vícejazyčná televizní síť] v Evropské unii nebo Sputniku a o mlčení (ne-li souhlasu) většiny evropských novinářů?

Jde o bezprecedentní případ porušení „svobody projevu“. Svoboda projevu zahrnuje možnost odlišných úhlů pohledu, které jsou mocným tu a tam málo příjemné. RT a Sputnik nebyly nástrojem ruské propagandy, ale diskusní platformou. Sledovala jsem hodně pořadů RT France a byly zajímavé, protože v nich vystupovali odborníci s alternativním pohledem na věc než v systémových médiích. Fakt, že novináři v Evropě na tyhle blokády nějakým způsobem nereagovali, ukazuje „totalitní“ povahu celého západního mediálního světa. To je velmi smutné. Doufejme, že reinformační média zůstanou aktivní a budou v boření dezinformačního bloku pokračovat.

Hospodářské důsledky (zejména zvýšení cen benzínu) se ve Francii už projevují. Jak by se ještě dalo vyhnout pekelné spirále?

Protiruské sankce začínají evropskou ekonomiku vysávat. Le Penová je v debatě s Macronem právem pro francouzskou ekonomiku označila za „harakiri“. Ale uvažujme, kdo potřebuje oslabenou Evropu? Utrápená po COVIDu, oslabená protiruskými sankcemi, Evropa bude muset všechny své síly soustředit na záchranu vlastní ekonomiky, z čehož v takové situaci těží Spojené státy, kterým se daří nad kontinentem upevňovat svou kontrolu. Nezávislý Rimland je pro anglosaskou civilizaci nepřijatelný, sílící protiamerické a protiatlantické nálady (ve Francii, všimněte si, Mélanchon, Le Penová, Zemmour a mnozí další kandidáti aktivně kritizovali členství Francie v NATO a volali po téměř gaullistickém scénáři z roku 1966) jsou pro globální dominanci USA hrozbou. Proto byla myšlenka protiruských sankcí uskutečněna se zjištěným cílem oslabit region. Elity EU v tomto podniku jednájí jako prostředníci, zmocněnci globalistů, a zasazují ránu blahobytu evropských národů a obyvatel.

Slovo na závěr?

Žádám všechny čtenáře, aby byli kritičtí a zprávy zveřejněné v médiích zpochybňovali. Jestliže západní liberální elity tak urputně podporují Kyjev a démonizují Moskvu, je za tím vším logika zisku. Vše je třeba zpochybnit. Jde o důležitou zásadu, která nám umožňuje zachovat si střízlivý pohled. Ve společnosti spektaklu, propagandy a totalitní povahy západních systémů je pochybnost základní etapou k tomu, abychom se dostali z jeskyně...

Poslední rozhovor s Darjou Duginovou „La guerre en Ukraine, un choc des civilisations mondialiste et eurasiennne“ vyšel na stránkách Breizh-info.com 25. května 2022,